

Stora barn

EN AKTENS KAPSHISTORIA
Af Elda Larsson.

I.
TANT FRIDA.

Eftermiddagssolen fyllt i långa, breda strålar ned över trottoarens fjundra asfalt, där en kvinna med ungdomligt mjuka, nästan graciosa steg skred fram. Hennes ålder var ej lätt att bestämma. De blågrå ögonen blickade visserligen skämsk och klart, och i det rika cendrefärgade läret, som vid tinningarne var något vägligt, fanns ej en tillstymmelse till slöfver. Där till var själva gången strädes elastisk. Allt detta var redan nog att beteckna ungdom. Men i det flytande ansiktet fanns här och var små rynkor och veck, skvallrande om tidens flykt, och gestalten hade denna synbara benägenhet för embonpoint, som plär vara utmärkande för hvad man kallar "en viss ålder". Att hon var väl klädd, syntes tydligt på de många klänningar af förbländande och mörkande per oier, som hon måste besvara. Och att hon var välklädd märktes på dessa klänningars inbörd af aktnig, välvilja och vänskap, allt efter de händelsers kön, alder och stånd.

"Hvem var den där kvinnan", frågade en ung man en annan, som han just nyss träffat och med hvilken han nu stod och samtalande: "Jag tyckte du höll på att stiska ditt sätt och förmåder därför, att det var en viktig person denna artighet gläde."

"Det märks att du är främling", svarade de tilltalade, "eljest borde du veta, att den där behagfulla damen var fröken Frida Kull — eller tant Frida — eller "Fridkulla" — ja, hon har många namn, som du hör."

"Hon måste vara något särskild då", gissade främlingen.

"